

14. 7. 83.

Οι επέτειοι του διπλού εγκλήματος της Κύπρου του πραξικοπήματος, της εισβολής και της κατοχής της χώρας μας βρίσκουν για ένατη χρονιά να προσπαθούμε να ανατρέψουμε τα οδυνηρά αποτελέσματά τους. Ίσως μέχρι στιγμής δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα κανένα ελπιδοφόρο σημάδι γεγονός που υποβάλλει ότι, μαζί με την αποφασιστικότητα για μια σωστή λύση του πολιτικού μας προβλήματος, χρειάζεται προβληματισμός μεθόδευση στόχων και σκοπών κάτω από το πρίσμα της εννιάχρονης στασιμότητας και χειρισμού που να ανταποκρίνονται τόσο στο σημερινό εσωτερικό όσο και εξωτερικό κλίμα.

Η συνεχιζόμενη πολιτική στασιμότητα, όπως παρουσιάζεται σήμερα, πρέπει να εμβάλει τον κάθε Κύπριο σε σοβαρές σκέψεις και συνάμα ανησυχία. Γιατί ο χρόνος κύλησε και χωρίς καλά καλά να το συνειδητοποιούμε, τιμωρώνοντας αργά αλλά αδυσώπητα καταστάσεις, με σοβαρό τον κίνδυνο να παγλώσει οριστικά τα τετελεσμένα της εισβολής και κατοχής. Η όλη κατάσταση γίνεται πολύ πιο ανησυχητική, εξαιτίας του γενικού κλίματος που επικρατεί στο εσωτερικό και που καθιερώνεται σαν τρόπος ζωής.

Ανήμερα στις 15 Ιουλίου, ο πολιτικός κόσμος της Κύπρου θα καταδικάσει και πάλι το δίδυμο έγκλημα ενώ μερικοί από μας, λιγότεροι ίσως από κάθε άλλη φορά, θα κατευθυνθούμε στις πλατείες για να διακηρύξουμε ξανά πως δεν θα συνθηκολογήσουμε και δεν θα υποταχθούμε. Μόλις όμως απομακρυνθούμε από τους χώρους των συγκεντρώσεων τις ομιλίες και τα συνθήματα, τα όψιμα συναισθήματα θα εξατμιστούν και οι πράξεις μας θα βρεθούν σε κραυγαλέα αντίφαση με τις διακηρύξεις και πολύ θα απέχουν από το αγωνιστικό πνεύμα που θα έπρεπε να μας διακατέχει. Ίσως μάλιστα με κάποια αυτοκριτική να διαπιστώσουμε ότι, η παρουσία μας στις πλατείες αποσκοπεί κατασίγαση της συνείδησής μας και ότι τάχα επιτελέσαμε το χρέος μας μέχρι την επόμενη χρονιά που θα επισκεφθούμε και πάλι τις πλατείες, για να ακούσουμε πατριωτικούς λόγους που όμως δεν έχουν μέσα μας την ανάλογη συνέχεια.

Στο πέρασμα του χρόνου φαίνεται να έχουμε απομακρυνθεί αισθητά από την ουσία και να έχουμε προσκολληθεί στη τελετουργία και τούς τύπους.

Η ουσία όμως, δεν εξυπηρετείται μόνο με λόγους επετειακούς αλλά χρειάζεται προβληματισμός και αυτογνωσία για το πού βρισκόμαστε καθώς και πού οδηγούμαστε πάνω στο πολιτικό μας θέμα.

Εννιά χρόνια μετά τη μεγαλύτερη τραγωδία της σύγχρονης ιστορίας της πατρίδας μας, οι ενέργειες μας σ' όλους σχεδόν τους τομείς της ζωής, θυμίζουν την προ του 1974 κατάσταση. Οι βίαιες είναι παράλληλοι και αυτό πρέπει να μας εμβάλει σε σοβαρή ανησυχία. Βασιλεύει στον τόπο μας μια επίπλαστη ειρήνη του "ούτε κρίση ούτε λύση" και αυτό βολεύει πολλούς. Ο αποπροσανατολισμός

από τους στόχους, - πολύ μεγάλο θέμα για να αναλυθεί εδώ - είναι φανερός και διαβρωτικός σε σημείο ανησυχητικό. Με πολλή απογοήτευση διαπιστώνουμε πως η καταναλωτική κοινωνία βρίσκεται σε έξαρση. Η μανία του κέρδους και του πλουτισμού είναι διάχυτη, ενώ τα άνετα σπύτια τακριβά ρούχα και αυτοκίνητα, και τα ταξίδια είναι μέσα στις άμεσες μας επιδιώξεις. Για αγώνα μόνο φιλολογικά μιλούμε.

Βιώσαμε τούτα τα χρόνια τα αποτελέσματα της αδιαφορίας και της καλοπέραςης που επέφεραν την καταστροφή της Κύπρου. Ωστόσο, ενώ βλέπουμε και σήμερα τα ίδια σημάδια η αντίδρασή μας χαρακτηρίζεται από χλιαρότητα και αδιαφορία που φτάνει μέχρι μοιρολατρική αν όχι εγκληματική αποδοχή των όσων συμβαίνουν, και μόνο φραστικά είμαστε έτοιμοι να αγωνιστούμε για δικαίωση και λευτεριά. Ενώ οι προβληματισμοί μας στο πως φθάσαμε στο δίδυμο έγκλημα κατά της Κύπρου γίνονται ολοένα και πιο ύποπτοι, - μακρυνού απόηχοι στη κυριολεξία - διαβλέπουμε ταυτόχρονα μια σιωπηρή αποδοχή του σημερινού Status quo, τέτοια που να κάμνει οποιοσδήποτε σκέψεις για ουσιαστικό αγώνα καταδικασμένες να αποτύχουν.

Μελετώντας το Κυπριακό πρόβλημα από το 1954 και εδώ για να μη πάμε παλιότερα, διαπιστώνουμε ότι πάγια πολιτική των δυνάμεων εκείνων που επιδιώκουν να διατηρήσουν την Κύπρο στη σφαίρα της επιρροής τους, ήταν η διχοτόμηση σε πρώτο στάδιο και σε δεύτερο η προσάρτηση της Κύπρου από τις λεγόμενες μητέρες πατρίδες, έτσι που ο έλεγχος του τόπου μέσα στα "συμμαχικά πλαίσια" να είναι πλήρης.

Με την κατοχή και τα δικά μας λάθη κατά συρροήν η πολιτική αυτή υλοποιείται σήμερα με πολλή μαεστρία και ενώ κατα βάθος το κατανοούμε, δεν καταφέραμε μέχρι σήμερα να αποτρέψουμε στο ελάχιστο τα καταστροφικά για τον τόπο μας σχέδια, αντίθετα από την άλλη πλευρά που αργά και υπομονετικά αλλά σταθερά και μεθοδευμένα προχωρεί προς τον στόχο της.

Πέρασαν 9 χρόνια από το διαχωρισμό του λαού και τον διαμελισμό της χώρας μας και η συνέχιση αυτής της κατάστασης τύνει στην παγοποίηση των τετελεσμένων. Μπροστά λοιπόν στη διαφαινόμενη παγοποίηση της διχοτόμησης θα πρέπει να αφυπνιστούμε και να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Θα πρέπει να ενσκήψουμε σαν σύνολο πάνω στο πρόβλημά μας για να μπορέσουν έτσι να παρθούν ριζικές πολιτικές αποφάσεις. Αν χρειαστεί, να κάμουμε τώρα ένα βήμα πίσω για να μπορέσουμε στο μέλλον να κάμουμε δυό βήματα μπροστά. Όσο και αν κάτι τέτοιο μπορεί να φαίνεται εκ πρώτης όψεως επικίνδυνο, δεν μπορεί να αποκλείσει κανένας ότι μπορεί ναποτελεί μια σωστή στρατηγική.

Με τις εξωτερικές παρεμβάσεις και επεμβάσεις τις πολιτικές συγκυρίες που ακόμα υφίστανται η καλλίτερη λύση για τον Κυπριακό λαό στο σύνολο του δεν φαίνεται για την ώρα πραγματοποιήσιμη. Μπροστά λοιπόν στον κίνδυνο μονιμοποίησης της κατάστασης που υφίσταται αυτή τη στιγμή, θα πρέπει να παρθούν θαρραλέες πολιτικές αποφάσεις που μπορεί να απέχουν από αυτό που θεωρούμε ως ορθό και δίκαιο. Πρέπει να ληφθούν τέτοιες πολιτικές αποφάσεις, που να οδηγούν σε λύση με στόχο τη δημιουργία όσο το δυνατό περισσότερων σημείων επαφής μεταξύ των δυο βασικών κοινοτήτων, και ταυτόχρονα που θα

ανακόψουν τις προθέσεις προσάρτησης της χώρας και του ουσιαστικού πολιτικού της αφανισμού.

Οι θλιβερές επέτειοι του πραξικοπήματος και της εισβολής θα γίνουν για μας η αφετηρία κριτικής θεώρησης της μέχρι τώρα συμπεριφοράς μας και ουσιαστικοποίησης των ενεργειών μας.

14. 7. 83.